

Bilag 1

Et spørgsmål fra udvalget til kulturministeren og dennes besvarelse heraf

»1. Hvilke initiativer overvejer ministeren at tage vedrørende loven om filmcensur?«

Svar:

Den gældende lov om filmcensur er fra 1969 (revideret i 1980) og omhandler film og videogrammer, der forevises offentligt.

Filmforevisning – det være sig tv-udsendelser/videoforevisninger – privat, i lukkede klubber, foreninger m.m. er således ikke omfattet af filmcensurering. Dette forhold kombineret med et ændret mediebillede har gjort det rimeligt at overveje, om der er noget, der skal ændres.

At mediebilledet er ændret, indebærer, at de offentlige filmforevisningers andel af markedet er faldet betydeligt, således at de fleste film enten vises på tv eller som video. Det er via disse medier, børn og unge i dag ser de fleste film.

Overvejelserne har været, om man skulle lade filmcensurlovgivningen omfatte også andre dele end de offentlige forestillinger, eller om man helt skulle ophæve lovgivningen på området.

Jeg vil gerne endnu en gang benytte lejligheden til at slå fast, at regeringen ingen intentioner har om at ophæve filmcensurloven. Princippet i filmcensuren er – som bekendt – at film kun kan vises offentligt for børn under 16 år, hvis filmcensuren har tilladt filmen for børn.

Dette er en fornuftig beskyttelse af børn, og det krænker ikke ytringsfriheden, da enhver film kan forevises offentligt for voksne, uden at man behøver at ulejlige filmcensuren.

Spørgsmålet er så, hvordan vi skal forholde os til filmforevisningen i private omgivelser.

Loven om filmcensur omfatter hverken film eller andre programmer, der udsendes i fjernsyn. Tv-mediet er underkastet særskilt regulering gennem loven om radio- og fjernsynsvirksomhed. Denne ordning agtes opretholdt uændret. Jeg vil ikke her komme nærmere ind på tv-udsendelser.

Derimod finder jeg det relevant med regler vedrørende salg og udlejning af videogrammer til børn. Videogrammer kan frit ses af børn og

unge, når bare det sker privat eller som lukkede forevisninger i klubber eller lignende. Det er derfor her overladt til forældre, pædagoger, klubledere m.m. at påtage sig ansvaret for, hvilke film børnene ser.

Den debat, der gennem de sidste år har været om videogrammer, har udviklet sig til næsten udelukkende at blive en debat om videovolden og dens skadelige indflydelse på først og fremmest børn og unge.

Det er en kendsgerning, at børn og unge mere eller mindre frit har mulighed for at underholde sig ikke alene med hård vold, men også med skræk- og pornofilm, hvilket har virket foruroligende på mange. Men der vil altid være risiko for, at børn får lov til at se udsendelser, der er uegnede for dem. Spørgsmålet er, hvordan lovgiver skal forholde sig til denne realitet. Jeg er indstillet på at arbejde for regler, der neutraliserer de mediepolitiske virkninger forstået således, at f.eks. 11-årige, der forbydes adgang til en offentlig forestilling grundet filmens uegnethed for den pågældende aldersgruppe, ikke derefter på egen hånd ved salg eller udleje kan komme i besiddelse af den pågældende film.

Det, jeg vil arbejde på, er en selvstændig lov om mærkning af videogrammer. Regler, der skal give forældrene oplysninger om et videograms egnethed, kombineret med bestemmelser om, at et videogram, der er mærket som uegnet for børn under f.eks. 12 år, ikke må sælges/udlejes til børn under den pågældende aldersgruppe. Overtrædes bestemmelserne, ifalder sælger/udlejer strafansvar i form af bøde eller hæfte. Der skal derudover fra lovgivers side være mulighed for stikprøvekontrol, således at man kan følge ordningen op og sikre, at branchen lever op til lovens krav.

Mine overvejelser vedrørende forslag til lov om mærkning af videogrammer bygger på nogle områder på de samme kriterier som filmcensurloven; men der er punkter, hvor forslaget klart vil adskille sig fra denne grundet forskellighederne ved offentlige kontra private forevisninger. Jeg vil her kort redegøre for nogle væsentlige områder.